

Kardio sestry a co jste o nich nevěděli

Mgr. Jana Venhodová, DiS.

Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně, 1.interní
kardioangiologická klinika

Jak dlouho pracujete v kardiologickém

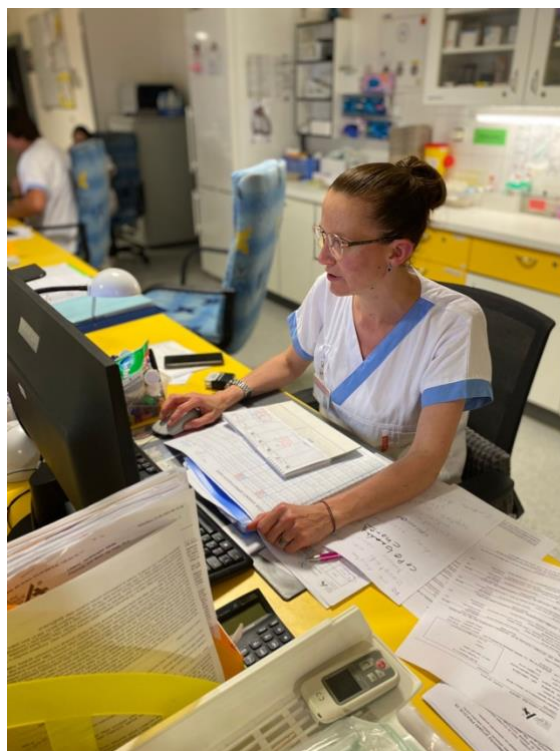
oboru?

V kardiologickém oboru pracuji 14 let.

Jak jste se k této práci dostala?

Moje cesta ke kardiologii byla poměrně složitá. Po střední zdravotnické škole jsem nastoupila na gastroenterologické oddělení ve FNB. Po roce jsem zjistila, že bych si ráda doplnila vzdělání a odešla jsem studovat. Po škole jsem hledala zdravotnické zařízení, které by poskytovalo špičkovou péči s individuálním přístupem k pacientům a přesně tyto podmínky pro mě splnila FNUSA. Zde mi bylo téměř před dvaceti lety nabídnuto místo na oddělení

diabetologie-endokrinologie a po necelém půl roce mě vrchní sestra přeřadila na kardiologickou JIP, kde se začalo po čase kompletně rekonstruovat a já byla přidělena na neurochirurgickou JIP. Toto nesmírně náročné oddělení mne mnohému naučilo, ale věděla jsem, že to není můj vysněný obor. Díky tipu mojí kamarádky, jsem požádala o přijetí na Koronární jednotku. A tady jsem se do kardiologie absolutně zamilovala a to platí dodnes.

Co se vám na vaší práci nejvíce líbí?

Konkrétně moje práce je velmi zajímavá a každodenně pestrá. Za největší privilegium považuji pomáhat našim pacientům vrátit se do jejich běžného života. Bonusem jsou pro mě moje báječné kolegyně a kolegové, kteří nepřetržitě vykonávají svoji práci nad rámec svých povinností, vychází si vstříc a ještě je s nimi legrace.

Obecně se mi na kardiologii líbí, že je to rychle se rozvíjející obor, kde je možné se věnovat například kardiochirurgii, arytmologii, interně, telemedicině , studium... prakticky si každý, koho kardiologie osloví, může najít svůj směr.

V čem je pro vás vaše práce naopak těžká?

Pro mě je na mojí práci asi nejtěžší fáze, kdy jsou vyčerpány všechny léčebné možnosti a lidský život dojde do terminálního stadia. Když tato situace nastane, jsem velký zastánce kultivovaného doprovázení člověka ke smrti. V paliativní péči vidím všude značné rezervy , stejně tak v zapojení pacienta a jeho rodiny na léčebném procesu. Jsem ráda, když se nám daří, aby s pacienty mohla rodina trávit poslední chvíle života. Když to možné není , snažíme se s kolegy, aby u nás na oddělení nikdo neumíral osamocený. Myslím si, že v tomto jsme všichni stejní a přála bych si, aby si všichni zdravotníci uvědomovali, že pacienti jsou stejní jako my, mají stejná přání, touhy, sny ,jen zrovna teď mají oblečený pyžamový kabátek☺

Na druhou stranu se přiznám, že je pro mě občas těžké a stále se to učím, vnitřně nesoudit pacienty, kteří vůbec nepečují o své zdraví, nedbají rad lékařů, neužívají léky, ale chtějí, abychom okamžitě vyřešili jejich následné zdravotní problémy a ještě si stěžují na kvalitu jídla nebo lůžkovin.

Podílíte se mimo jiné i na výuce studentů magisterského studia ošetrovatelství. Považujete současný systém vzdělávání nelékařských pracovníků za dostatečný?

Velmi těžká otázka. Je to téma na samostatný článek. Jsem ráda, že je možnost, aby se sestry vysokoškolsky vzdělávaly. Bylo by ideální, kdyby se poté v praxi propojilo

vzdělání se zkušenostmi, které mají sestry po mnoha letech praxe a společně v symbióze došlo k poskytování kvalitní péče, z které budou profitovat pacienti. Uvítala bych, kdyby povolání sestry získalo prestiž a uznání, které si zaslouží. Málokdo si uvědomuje, že sestra musí být vzdělaná, manuálně zručná, technicky zdatná a psychologicky nadaná, aby byla schopná vykonávat dobře svoji profesi. Navíc, aby udržela krok s medicínou, musí se vzdělávat celoživotně.

Zpět k Vaší otázce: bohužel někdy mám pocit, že vzdělávání NLZP je v některých směrech kostrbaté. Mým pohledem se vzdělávání zbytečně tříští a vymýšlí se mnoho kroků, které znamenají pouze kosmetické úpravy a neurčují srozumitelně ani kompetence, ani odborný dohled, ani formu celoživotního

vzdělávání. Snad novela vyhlášky o činnostech zdravotnických pracovníků přinese pozitivní posun.

Jak trávíte nejraději volný čas?

Volný čas trávím nejraději se svou rodinou, která mi poskytuje úžasné zázemí a je jedno, jestli jedeme na výlet, jdeme do kina nebo jen tak lenošíme.

Kdo nebo co vám zaručeně zlepší náladu?

Náladu mi vždycky zlepší jakýkoliv projev laskavosti a empatie mezi lidmi. Objetí od mých blízkých, oblíbená hudba nebo zajímavá kniha.

Máte nějaký tip, jak si udržet pozitivní mysl?

Moje výhoda je, že nic neberu automaticky a vědomě si vážím každého dne a vlastně všeho, co mi bylo dopřáno. Rodiče mi vštípili, abych nikdy nikomu nic nezáviděla a naopak lidem přála dobré a myslím si, že v tom tkví šťastný život a pozitivní mysl. Samozřejmě přijdou i pesimistické propady, ale je nutné se v

nich neutápět a naučit se radovat ze všech činností, které můžeme svobodně vykonávat.

Máte nějaký profesní cíl, kterého byste chtěla dosáhnout?

Ráda bych, aby moje práce byla prospěšná a já vždy odcházela ze zaměstnání s pocitem, že jsem vykonala všechno tak, jak jsem nejlépe uměla. V budoucnu bych se chtěla více věnovat vzdělávání nastávajících kolegyň. Je mi velmi příjemná energie a elán, který mladá generace vyzařuje. Ale uvidíme, co mi život zajímavého přinese.

Jaký by podle vás měl být hlavní úkol Pracovní skupiny kardiologických sester a spřízněných profesí?

Považuji za velmi prospěšné, že Pracovní skupina kardiologických sester a spřízněných profesí šíří osvětu, navzájem propojuje a prohlubuje kardiologické odbornosti, zasazuje se o kvalitní ošetrovatelskou péči, podporuje vzdělanost sester, organizuje zajímavé akce a mnoho dalšího. Velmi bych této organizaci přála, aby se jí dařilo v tomto všem i nadále a co nejvíce expandovala mezi odborníky i širokou veřejnost.